

Paraules de Silo amb motiu de la primera celebració anual del Missatge de Silo

Punta de Vacas, Mendoza, Argentina. 4 de maig de 2004

Benvolguts amics,

Hem fracassat... però insistim!

Hem fracassat però insistim en el nostre projecte d'humanització del món.

Hem fracassat i seguirem fracassant una i mil vegades perquè muntem en ales d'un ocell anomenat "intent" que vola sobre les frustracions, les debilitats i les petiteses.

És la fe en el nostre destí, és la fe en la justícia de la nostra acció, és la fe en nosaltres mateixos, és la fe en l'ésser humà la força que anima el nostre vol.

Perquè no és el final de la Història, ni el final de les idees, ni el final de l'home, perquè no és tampoc el triomf definitiu de la maldat i la manipulació, és que sempre podem intentar canviar les coses i canviar-nos a nosaltres mateixos.

Aquest és l'intent que val la pena viure perquè és la continuació de les millors aspiracions de la bona gent que ens ha precedit. És l'intent que val la pena viure perquè és l'antecedent de les futures generacions que transformaran el món.

Dues grans ànimes que van lluitar contra la discriminació i la injustícia acompanyen la nostra trobada. Guies inspiradors de la no-violència: en Mahatma Gandhi i en Luther King van conèixer el fracàs però mai no van desistir del seu intent. Avui són molt presents en la nostra ment i el nostre cor.

En aquest desgraciat món en què la força i la injustícia s'ensenyoreixen per camps i ciutats, com es pensa acabar amb la violència?

Potser pensen que són un exemple inspirador de les noves generacions quan, disfressats de videojoc, malparlen contra el món; quan amenacen amb la pitjor demostració de gangsterisme; quan, finalment, envien els seus nois a envair, a matar i a morir en terres llunyanes. Aquest no és un bon camí ni un bon exemple.

Potser pensen que tornar a les pràctiques primitives de la pena de mort serà un gran exemple social.

Potser pensen que penalitzant progressivament el delicte comès per nens desapareixerà el delicte... O desapareixeran els nens!

Potser creuen que traslladant la pràctica de la "mà dura" als carrers els carrers seran segurs.

Certament aquests problemes existeixen i es multipliquen en el moment actual, però amb un enfocament violent de la violència no resultarà la pau.

No resultarà la pau des d'aquesta visió zoològica de la vida que propicia la lluita per la supervivència, la lluita pel predomini del més apte. No resultarà aquest mite. No resultarà la pau manipulant les paraules o censurant les genuïnes denúncies que es fan contra tot abús i tota atrocitat que es comet contra els éssers humans. A hores d'ara no puc estar-me

d'esmentar, els "drets humans" perquè també han estat buidats de contingut i han estat falsejats en el seu significat. Ara succeeix que es bombardegen les poblacions indefenses per protegir els seus drets humans...

No resultarà la pau d'aquesta visió zoològica de la vida que propicia un ordre social partint de premis i càstigs i que trasllada la domesticació animal a l'honorable ciutadà, que comença a entrenar-se en la desconfiança, la delació i el mercadeig dels seus afectes.

"Cal fer alguna cosa", s'escolta arreu. Doncs bé, jo diré què cal fer, però de res no valdrà dir-ho perquè ningú no ho escoltarà.

Jo dic que en l'ordre internacional, tots els que estan envaint territoris haurien de retirar-se immediatament i acatar les resolucions i recomanacions de les Nacions Unides.

Dic que en l'ordre intern de les nacions s'hauria de treballar per fer funcionar la llei i la justícia per imperfectes que siguin, abans d'endurir lleis i disposicions repressives que cauran a les mateixes mans d'aquells que entorpeixen la llei i la justícia.

Dic que en l'ordre domèstic, la gent hauria de complir el que predica i sortir de la seva retòrica hipòcrita que enverina les noves generacions.

Dic que en l'ordre personal cadascú s'hauria d'esforçar per aconseguir que coincidís el que es pensa amb el que se sent i el que es fa, modelant una vida coherent i escapant a la contradicció que genera violència.

Però res del que es digui no serà escoltat. Així i tot, els mateixos esdeveniments aconseguiran que els invasors es retirin; que els durs siguin repudiats per les poblacions que exigiran el simple compliment de la llei; que els fills recriminin als seus pares la seva hipocresia; que cadascú es recrimini a si mateix la contradicció que genera en si i en els que l'envolten.

Som al final d'un obscur període històric i ja res no serà igual que abans. A poc a poc començarà a clarejar l'alba d'un nou dia; les cultures començaran a entendre's; els pobles experimentaran una ànsia creixent de progrés per a tots, entenent que el progrés de només uns quants acaba en progrés de ningú. Sí, hi haurà pau i per necessitat es comprendrà que es comença a perfilar una nació humana universal.

Mentrestant, els que no som escoltats treballarem a partir d'avui arreu del món per pressionar els qui decideixen, per difondre els ideals de pau partint de la metodologia de la no-violència, per preparar el camí dels nous temps.

Sí, val la pena que aquest Missatge i aquest Humanisme Universalista cobrin força. Val la pena que la gent jove engrandeixi aquesta Força Moral com una variant de la Història... que aquest cabal sigui incontenible i s'escolti la seva remor en totes les llengües de la Terra. Llavors, les noves generacions començaran a ensenyar a les adultes amb un afecte nou i una comprensió nova.

Finalment, amics, jo vull compartir amb tots aquesta certesa profunda que diu: "Allò que és Sagrat està en nosaltres i res dolent no pot ocórrer en aquesta cerca profunda d'allò que és innominable". Crec que quelcom molt bo ocórrerà quan els éssers humans trobin el Sentit, tantes vegades perdut i tantes vegades retrobat en els revolts de la Història.

Amics, jo voldria que s'escoltés el Missatge del Profund. No és un Missatge estrident, és un missatge molt suau que no es pot escoltar quan se'l vol atrapar.

Amics, jo voldria transmetre la certesa de la immortalitat. Però, com podria allò que és mortal generar quelcom immortal? Potser ens hauríem de preguntar com és possible que allò que és immortal generi la il·lusió de la mortalitat.

Que bo és ser aquí plegats considerant el present i el futur. Que bo és que en aquest moment estiguin presenciant aquesta trobada milers d'amics en diferents latituds. Però, d'altra banda, ja no val que busquem llocs allunyats per expressar-nos sense ofendre ningú perquè aquestes paraules estan arribant molt lluny. Llavors, caldrà demanar disculpes a qui s'hagi sentit agredit per les nostres paraules que, sens dubte, no han buscat personalitzar sinó més aviat referir-se a situacions i moments històrics puntuals.

Mentre les paraules van morint en calma, les nostres mirades les reemplacen...

Les nostres mirades es troben i es comprenen en profunditat.

Saludem a tots de cor a cor.